

τὰ ὅποια ἦσαν ἐκεῖ χθές ἐρριμένα ἐν ἀταξίᾳ ;

— Ὁ θεράπων τὰ ἐβαλεν εἰς τάξιν, διὰ βολῆ ! ὅτε ἐσυγύρισε τὸ ὡματίον.

— Ἄ ! ἐκεῖνος. Καὶ ποῦ τὰ ἐτοποθέτησε ;

— Διατί ; Μήπως τοῦτο σὰς ἐνδιαφέρει ;

— Πολύ.

— Καὶ ἡδυνάμην νὰ μάθω τὸ αἷτιον αὐτοῦ τοῦ ἀλλοκότου ἐνδιαφέροντος ;

— Θὰ τὸ μάθητε, ἀναμφιβόλως, ἡμέραν τινά.

— Θὰ σὰς ὁμολογήσω λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν... Ἐμμαντεύσατε : Ἠγέρθη τῆς κλίνης... ἐπραξα αὐτὴν τὴν ἀσυνεσίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ μου παραθύρου τὰ ἐρριψα εἰς ἓνα ἐπαίτην ζητοῦντα κάτωθεν ἐλεημοσύνην...

— Καὶ οὐδὲν πλέον ;

— Τί πλέον ἠθέλετε ;

— Ἦθελον νὰ ἐμάνθων ὅλην τὴν ἀλήθειαν, κύριε Δαγκέρ, διότι ὅ,τι μοὶ λέγετε εἶνε ψεῦδος.

— Κύριε, καταχρᾶσθε τῆς ἀδυναμίας μου ἵνα μὲ ὑβρίζητε. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ποσῶς ἐντιμὸν... Εἶνε ἀνανδρία !

— Καὶ σεις, κύριε Δαγκέρ, στέργετε νὰ ψεύδεσθε, ὅπερ δὲν εἶνε ποσῶς γενναῖον !

— Ἐπὶ τέλους, κύριε, τί θέλετε !

— Ἀπλῶς νὰ μάθω διατί ἐκαύσατε τὰ ἐνδύματά σας. Περιττὸν νὰ τὸ ἀρνηθῆτε. Ἀναγνωρίζω τὰ ἀτελῶς ἀπανθρακωθέντα τεμάχια τῶν ἐνδυμάτων σας ἐπ' αὐτῆς τῆς τέφρας. Εἰς ἀνακριτὴς θὰ ἐγνώριζεν ἐξ αὐτῶν νὰ συνελάμβανεν ἐναντίον σας ὑπονοίας.

— Καὶ ὅποιας ὑπονοίας ἡδύνατο νὰ συλλάβῃ. Δὲν ἐξηγήθη πῶς εἶχον πληγωθῇ ; Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς γυναικός, μὴ τὸ λησμονῆτε. Πᾶσα προφύλαξις δὲν εἶνε εὐλογος ;

— Ὁ Γεράρδος οὐδὲν ἀπήντησεν. Αἱ ὑποψαί ἐπλήρουν τὸ λογικόν του. Τὸ βλέμμα του, ὅξυ καὶ σταθερόν, δὲν ἀπεσπάτο τοῦ ἀσθενούς. Ἐκεῖνος, ἐνεχλούμενος, προσεποιεῖτο πολλάκις τὸν κοιμώμενον ἵνα μὴ τὸ βλέμμα του συναντᾷ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

Αἶφνης ὁ ἱατρὸς ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην.

— Κύριε Δαγκέρ, εἶπε, θὰ σὰς ἐπισκέπτομαι καθ' ἐκάστην.

— Καθ' ἐκάστην ; πρὸς τί ; Πηγαίνω πολὺ καλὰ. Δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην τῶν περιθάλψεών σας. Δύνασθε νὰ μοὶ στείλητε τὴν σημείωσιν τῶν ἐπισκέψεών σας.

— Θὰ ἐπανερχομαι καθ' ἐκάστην, κύριε, ἕως οὗ διαλευκάνω τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἀμυδρῶς μόνις διαβλέπω ἀκόμη.

— Καὶ ἐγώ, κύριε, εἶμαι ὁ μόνος κύριος εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ δὲν θὰ μὲ περιθάλπητε παρὰ τὴν θέλησίν μου, ὑποθέτω ; Σὰς ἀπαγορεύω τὴν ἐνταῦθα τοῦ λοιποῦ εἰσοδόν.

— Αὐτὸ εὐκόλον τῶντι θὰ σὰς ἦτο, κύριε, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάμητε.

— Ἐστὲ βέβαιος περὶ τοῦ ἐναντίου.

— Δὲν θὰ τὸ κάμητε, καὶ θὰ δεχθῆτε μίαν ἐτι φορὰν τούλαχιστον, τὴν ἐπίσκεψίν μου.

— Ἄ ! ἄ ! καὶ τί θὰ μὲ ὑποχρεώσῃ εἰς τοῦτο, παρακαλῶ :

— Αὐτό, κύριε... εἶνε φυλακτόν, τὸ ὁποῖον θὰ μοὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν σας, κάλλιον πάσης ἄλλης συστάσεως.

Ταυτοχρόνως ἐπέδειξεν ὁ ἱατρὸς πρὸς τὸν ἀσθενῆ μικρὰν στρογγύλην σφαῖραν, ἣν ἐκράτει μεταξύ τοῦδεϊκτοῦ καὶ τοῦἀντίχειρος.

— Τί εἶνε αὐτό ; εἶπεν ὁ Δαγκέρ... δὲν βλέπω καθαρὰ.

Ὁ Γεράρδος προσήγγισεν ἐπὶ μᾶλλον.

Ὁ Δαγκέρ ὠχρία.

— Αὐτό, ἔλεγεν ὁ ἱατρὸς, εἶνε ἡ σφαῖρα, τὴν ὁποίαν ἐξήγαγον ἀπὸ τὴν πληγὴν σας. Ἐτυχε νὰ τὴν φυλάξω ἐπάνω μου. Καὶ καλῶς ἐπραξα, διότι δυνατόν σεῖς νὰ τὴν ἐχάνατε, ἐνῷ ἐπ' ἐμοῦ δὲν τρέχει ποσῶς τοιοῦτον κίνδυνος. Καὶ γνωρίζετε τί τώρα ζητῶ ; Τὸ περιστροφὸν ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἡ σφαῖρα αὕτῃ ἐξεπέμφθη... Αὐτὸ σὰς ἐνδιαφέρει, δὲν ἀμφιβάλλω... Θὰ τὸ ἀνέυρω, εἶμαι βέβαιος. Καὶ θὰ τὸ μάθητε μὲ εὐχαρίστησιν σας. Δὲν εἶχον δίκαιον ὅτε σὰς ἔλεγον, πρὸ μικροῦ, ὅτι θὰ μ' ἐπαινίδητε μίαν τούλαχιστον φορὰν ἀκόμη ;

Ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ ἐφ' ὅσον ἠθελεν. Ὁ Δαγκέρ δὲν τὸν ἤκουε πλέον.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑποπτεύεται... εἶμαι κατεστραμμένος !

Αὐτὰ τῷ ἔκραξεν ὁ τρόμος του ἐν τῷ βάλει τῆς καρδίας του.

Καὶ ἦτο σχεδὸν λιπόθυμος.

Πῶς νὰ ὑπερησπίζετο ἐαυτόν ; Ἠγνόει.

Ὁ Γεράρδος τὸν ἐγκατέλειπε. Καὶ ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει, χωρὶς ὁ Δαγκέρ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀπλανεῖς, τὰς ὀφρὺς συνεπτυγμένας, νὰ μεταβάλλῃ στάσιν.

Ἄ ! ἂν ἡδύνατο νὰ βαδίσῃ, νὰ ἔτρεχε, νὰ ἐταξείδευε ! πόσον ὀλίγον θὰ ἐσκοτίζετο διὰ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Γεράρδου ! Ἄλλ' ἡ πληγὴ τὸν ἐκράτει ἐπὶ τῆς κλίνης... ἡ ἀναχώρησις, ἡ κόπωσις... ἦτο ὁ θάνατος τώρα δι' αὐτόν.

Ὁ Δαγκέρ δὲν ἠθέλε ν' ἀπέθνησκεν.

Ὁ Γεράρδος ἐξεληθὼν, ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Κρείλ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔτυχε νὰ εἶνε ἀπὼν ἐκ τοῦ γραφείου του, ἀλλὰ τὸν ὑπεδέχθη ὁ γραφεὺς. Ὁ Γεράρδος ἐξήγησε τὸ αἷτιον τῆς ἐπισκέψεώς του.

— Εἶνε δυνατόν νὰ μοὶ παρუსιάσωσιν, εἶπε, τὸ ἐδῶ ἀποτεθειμένον περιστροφὸν τοῦ κ. Βαλόν ;

— Τὸ μόνον εὐκόλον.

Ὁ γραφεὺς τῷ τὸ ἐνεχείρισεν, εἶτα ἀπασχοληθεὶς ἐκ τοῦ ἔργου του τὸν ἀφῆκε μόνον εἰς τὸ γραφεῖον ἐπὶ τινὰ λεπτά.

Αὐτὸ ἐζήτη καὶ ὁ Γεράρδος.

Ἐξετάσας τὸ περιστροφόν, εἶδεν ἐν φυσίγγιον κενόν. Ἦτο ἡ βολὴ ἡ εἰς τὴν τύχην ριφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀτυχοῦς Βαλόν. Ἡ σφαῖρα προσηρμόζετο ἐκεῖ πληρέστατα.

Ὁ Γεράρδος βαθύως συνεκινήθη ἐξ αὐτῆς τῆς δοκιμῆς.

Ἐνεχείρισε καὶ πάλιν πρὸς τὸν γραφεὰ τὸ περιστροφόν καὶ ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου.

— Τί νὰ εἰκάσῃ τις ; Ὑπάρχουν προφανῶς ἐνταῦθα ἐνδείξεις πολὺ διαφορετικῶς ἐπιβαρυντικαὶ καὶ πειστικαί, ἢ αἱ ἐγείρασαι τὰς ἐναντίον τοῦ Βωφόρτ ὑπονοίας. Καὶ νομίζω ὅτι οὐχὶ μακρὰν αὐτοῦ πρέπει ν' ἀναζητηθῇ ὁ φονεὺς.

Τὴν ἐπαύριον, ὡς τὸ ὑπεσχεθῆναι, ἐπανῆλθεν ὅπως ἴδῃ τὸν Δαγκέρ. Τὸ ἀνήσυχον καὶ πλήρες μίσους βλέμμα τοῦ ἀσθενούς, τῷ ἀπέδειξεν ὅτι δίκαιαι ἦσαν αἱ ὑποψαίαι του.

Ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ Δαγκέρ, ὁ ἱατρὸς ἐμάντευσε νέαν τινὰ ἀπρονουσίαν. Ὁ τραυματίας ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ.

— Θὰ γίνητε πρόξενος τοῦ θανάτου σας, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

Ἐκλείσε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, ἔλαβεν ἀνάκλιντρον παρὰ τὴν κλίνην καὶ ἐκάθησεν. Εἶτα ἔμεινεν ἄφωνος ἐπὶ πολὺ.

— Κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, δύνασθε τώρα νὰ θεραπευθῆτε ἄνευ τῆς συνδρομῆς μου. Ὁ ἀπορήτε μὲ τὴν ἐπιμονὴν μου ὅπως ἐπανεέλθω, βεβαίως. Θὰ σὰς ἐξηγηθῶ.

— Ἐπὶ τέλους !

— Θὰ σὰς τὸ εἶπω καθιστῶν ὑμᾶς ἐνήμερον τοῦ ὅ,τι ἐπραξα καὶ ὅ,τι θὰ πράξω.

— Τοῦ ὅ,τι ἐπραξατε ; εἶπε περίτρομος ὁ Δαγκέρ.

— Ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ σφαῖρα τὴν ὁποίαν ἐξέβαλα ἀπὸ τὴν πληγὴν σας εἶνε ἡ τοῦ περιστρόφου τοῦ Βαλόν.

— Τοῦ Βαλόν ;

— Ὁ Βαλὸν αἰσθανθεὶς ὅτι ἐπληρώθη, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ φονεῦς, καὶ μὴ δυνηθέντος ἀτυχῶς τοῦ ἱατροῦ νὰ ὤσῃ ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῆς σφαίρας ἥτις τὸν ἐξώγησεν, αἱ ὑπόνοια ἐστράφησαν κατὰ τοῦ κ. Βωφόρτ.

— Δικαίως, ἀφοῦ ἀνέυρον εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὸ περιστροφόν του.

— Πῶς τὸ γνωρίζετε ;

— Ὁ Γιάννης, ὁ θαλαμηπόλος του, τὰ πάντα μοὶ ἀφηγήθη.

— Δυνατὸν τοῦτο. Λοιπόν, κ. Δαγκέρ, τί ἄρα θὰ ἐσκέπτετο ὁ ἀνακριτὴς ἂν τῷ ἔλεγον : « Καθ' ἣν νύκτα ὁ Βαλὸν ἐφονεύθη, ἕτερός τις ἐπληρώθη ἐπίσης. Καὶ τώρα ὁ ἱατρὸς δύναται νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι ἡ πληγὴ αὕτῃ προῆλθεν ἀπὸ τοῦ περιστρόφου τοῦ Βαλόν... »

Πελιδνός, μὲ τὸ στόμα ἀπεξηραμμένον, ὁ Δαγκέρ ἤκουε καὶ ἐσιώπα.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Β*

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΤΕΣ ΕΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου

Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-

στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-

στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-

νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς

τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ἔδος

Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-

θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλευθ.

ταχυδρομικῶν τελεῶν.